

Lletania profana

per

SANTIAGO VIVANCOS

L Sindicat, complida la seva majoritat, ha arribat a una plenitud i un esplendor tan extraordinari, que com que ja ningú no pot dubtar de la seva força, de la seva utilitat i de la seva raó d'ésser, es van engruixint els seus rengles constantment de tal manera, que, si no hi som tots ja, poc se n'hi falta. Però això que sembla una gran sort, podria esdevenir una immensa desgràcia si els que formen en els seus rengles no hi fossin impregnats de l'esperit sindicat, prenyats d'un intens amor a totes les seves coses i posseïts d'una profunda admiració. Si no fos així, aviat ens podríem veure governats i dirigits per una grossa majoria de socis components de l'entitat, indiferents, freds i no del tot convençuts de la necessitat absoluta de conrear les forces tant morals com materials, del Sindicat. És per això que hem de fomentar, no tan sols el creixement de l'organització mèdica, sinó també l'ésser guardadors fidels del seu esperit i entusiastes propagandistes d'un culte profà a una doctrina que ha de tenir els seus dogmes incommovibles i servir una disciplina intangible i una absoluta fidelitat a la més pura ortodoxia sindical representada per l'esperit que informa la seva fundació i és l'única raó d'existència i engrandiment.

El Sindicat ha d'ésser, per a nosaltres, no tan sols una Institució necessària, no tampoc un motiu d'admiració, sinó quelcom més: una devoció, una mística. Hem d'ésser fidelíssims guardadors del foc sagrat per a conservar immaculada, per a les futures generacions mèdiques catalanes, la flama ardent de la nostra doctrina salvadora. Perquè el Sindicat ho és tot, no seria res si a més dels avantatges materials que ens reporta, no fos, a la vegada, un Nord i guiatge de tota actuació mèdico-social i no representés per a nosaltres una cosa suprema, un ideal, motiu de fe, i al qual ens encomanem cada dia en un càntic mig prec mig lloança; com en un rosari collectiu i constant.

* * *

SPECULUM JUSTITIAE:

Res seria el Sindicat, ni amb tota la seva força i perfecta organització; amb tota la seva gloriosa història i tot el seu programa, si no estés infiltrada tota la seva actuació d'un esperit de companyonia; d'una tendència a l'ordre, la pau i la raó en totes les seves determinacions. Però ja és així i sempre ho ha estat. Cal recordar només aquella actuació de l'antiga Comissió de relacions comarcals i litigis; cal veure l'actitud del Consell en tots els conflictes professionals en què ha intervingut i cal que sigui sempre així perquè en la justícia que resplendeix en tals determinacions ens hem d'emmirallar tots els devots de la nostra Obra perquè mai creixi a prop nostre la mala llavor de l'odi entre companys, dels egoismes i de les intrigues; tares humanes prou freqüents i sovint posades en joc com a armes, però que ja no s'estilen entre nosaltres per obra i gràcia de l'exemple benèfic que constantment irradia per la nostra terra, la comunitat santa: el Sindicat.

* * *

FEDERIS ARCA:

Hi ha una cosa immaterial, però forta; voluntària, però perpètua; estreta, però dolça, que ens lliga juntament a tots els metges catalans i que continuarà lligant-nos i establint una rela-